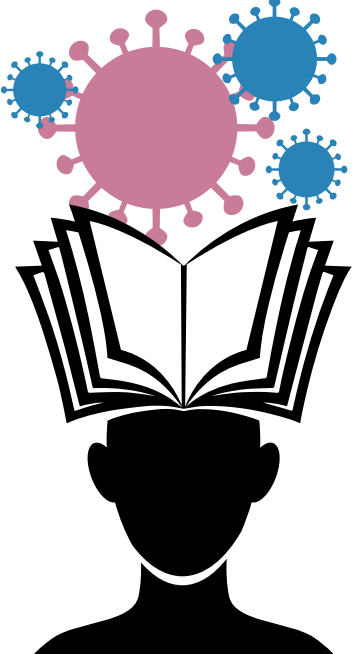

ಸದೃಢ ಆರೋಗ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲ, ಅನಿವಾರ್ಯ

ಆರೋಗ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು
ಬಲಪಡಿಸಬೇಕಾದ
ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಈಗಿನ
ಆರೋಗ್ಯ ತುರ್ತು
ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ನಮಗೆ
ಮನಗಾಣಿಸಿದೆ. ಇದನ್ನು
ಆದ್ಯತೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನಾಗಿ
ಸರ್ಕಾರ ಪರಿಗಣಿಸಿ ತಕ್ಷಣ
ಸ್ಪಂದಿಸಬೇಕಿದೆ.

ಈಶ್ವರ್

12 ಸುಧಾ 06 ಆಗಸ್ಟ್ 2020

ನಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಇತಿಮಿತಿಗಳು ಸಂದರ್ಭಾನುಸಾರ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಅನುಭವಕ್ಕೂ ಬಂದಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ವಲಯ ಎಂಬ ಭೇದವೇನೂ ಇರಲಾರದು. ಆದರೆ, ಕೋವಿಡ್-19 ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮಿತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಈಗ ಪ್ರಬಲ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲಿದೆ. ಹುಳುಕುಗಳು ಎದ್ದುಕಾಣುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿ ಹಾಗೂ ತುರ್ತಾಗಿ ಸಿಗಬೇಕಾದವರಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸೋಲುತ್ತಿರುವುದು ದಿನೇ ದಿನೇ ಮನವರಿಕೆಯಾಗುತ್ತಲೇ ಇದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆಗಳು ಜನರ ಟೀಕೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ವೈದ್ಯರ ಕೊರತೆ, ಸ್ವಚ್ಛತೆಯ ಅಭಾವ, ಸಾಧನ-ಸಲಕರಣೆಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದು, ಇದ್ದರೂ ಸುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು, ವಿಳಂಬ ಧೋರಣೆ... ಇಂತಹ ನ್ಯೂನತೆಗಳು ಚರ್ಚೆಯ ವಸ್ತು ಆಗಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಖಾಸಗಿ ವಲಯದ ಹೈಟೆಕ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಜನರ ಬಾಯಿಗೆ ಆಹಾರ ಆಗುವುದಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಟೀಕೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವ ಅಂಶ ವೆಚ್ಚ. ಅದು ಬಿಡಿ, ನಾವೇ ಬಯಸಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಬೆಲೆ ತೆರಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ.

ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ಆರೋಗ್ಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಂವಿಧಾನ ಖಾತರಿಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ದುರದೃಷ್ಟದ ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದು ಏಳು ದಶಕಗಳು ಕಳೆದರೂ ಸಮರ್ಪಕ ಆರೋಗ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ನಮಗೆ ಇದುವರೆಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಸುಮಾರು ಶೇಕಡ 70ರಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಶೇ 60ರಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಖಾಸಗಿ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸೇವಾ ವಲಯವೇ ಮೂಲ ಆಧಾರ. ದೇಶದ ಶೇ 58ರಷ್ಟು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ಖಾಸಗಿ ವಲಯದ ಅಧೀನದಲ್ಲಿವೆ. ಸುಮಾರು ಶೇ 80ರಷ್ಟು ವೈದ್ಯರು ಖಾಸಗಿ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಮಾಹಿತಿ ಇದೆ. ಅಂದರೆ ಸರ್ಕಾರವು ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಆರೋಗ್ಯ ಸೇವೆ ಒದಗಿಸುವಲ್ಲಿ ಸೋತಿದೆ ಎಂದೇ ಅರ್ಥ.

ನೂರಾರೂವತ್ತು ಕೋಟಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ. ಆದರೆ, ಜಿಡಿಪಿಯ ಶೇ 1.2ರಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿದೆ. ಮುಕ್ಕಾಲು ಪಾಲು ವೈದ್ಯಕೀಯ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಜನ ತಮ್ಮ ಜೇಬಿನಿಂದ ತೆಗೆದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲರ ಬಳಿಯೂ ವೈದ್ಯಕೀಯ ವಿಮೆ ಇಲ್ಲ. ಅದರ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸೋತಿದೆ. ಡೆಂಗಿ ಜ್ವರ ಎಂದು ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಸೇರಿದವರೂ ಲಕ್ಷಗಳ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಶುಲ್ಕ ಪಾವತಿಸಿದ ನಿದರ್ಶನಗಳು ಇವೆ. ಡೆಂಗಿ ಜ್ವರ ತುಸು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಹಬ್ಬಿದಾಗ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ನೂಕುನೂಗಲು ಉಂಟಾಗಿದ್ದು ಮತ್ತು ಹಾಸಿಗೆ ಕೊರತೆ ಎದುರಾಗಿದ್ದು ಜನರ ನೆನಪಿನಿಂದ ಇನ್ನೂ ಮಾಸಿಲ್ಲ.

ಡೆಂಗಿ ಜ್ವರಕ್ಕೇ ಥರಗುಟ್ಟಿದ ನಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಕೇಳಿರಿಯದ ಕೊರೊನಾ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಬಲ್ಲದು ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಈಗ ನೋಡಿ, ಕೆಮ್ಮು-ಶೀತದಂಥ ಮಾಮೂಲಿ ಆರೋಗ್ಯ ಸೇವೆಗಳು ಕೂಡ ಕುಸಿದುಬಿದ್ದಿವೆ. ಫೆಬ್ರುವರಿ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಚ್ ನಡುವಿನ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ 1 ಲಕ್ಷದಿಂದ 2 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳು ಲಸಿಕೆಗಳಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಅಂದಾಜಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದರ ದೂರಗಾಮಿ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಆಘಾತಕಾರಿ. ಭವ್ಯ ಕಟ್ಟಡಗಳು, ಹೈಟೆಕ್ ಸಾಧನ-ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಖಾಸಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ಕೈ ಚೆಲ್ಲಿವೆ. ಸರ್ಕಾರ ಅವರ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಯೂರಿ ಬೇಡುವಂತಹ ಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ನಿಜಗುಣ ಬಯಲಾಗುವುದು ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಂಬ ಮಾತಿದೆ. ಅದೀಗ ಬಯಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ನೋವು ಉಂಡವರು ನಿಷ್ಪಾಪ ಜನ.

ಸರ್ಕಾರಿ ವೈದ್ಯಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಏನೇ ಊನಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರಲಿ, ಆರೋಗ್ಯ ತುರ್ತುಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಈ ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೆ ಕೈಹಿಡಿದಿದ್ದು ಅದೇ ಎಂಬುದು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿ. ಗುಣಮಟ್ಟದ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರವೊಂದರ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಆರೋಗ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತುರ್ತಾಗಿ ಬಲಪಡಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಈ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ನಮಗೆ ಮನಗಾಣಿಸಿದೆ. ಇದನ್ನು ಆದ್ಯತೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಪರಿಗಣಿಸಿ ತಕ್ಷಣ ಸ್ಪಂದಿಸಬೇಕಿದೆ. ಕೊರೊನಾದಂತಹ ಸಂದರ್ಭ ಎದುರಾದಾಗ, ಹೆಣಗಾಡುವ ಬದಲು ಲೋಪಗಳನ್ನು ಮೊದಲೇ ಗುರುತಿಸಿ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕಾದ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಆರೋಗ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸದೃಢಗೊಳಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಹಿಂದೆಂದಿಗಿಂತಲೂ ಈಗ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಇದೆ. ಇದು ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲ, ಅನಿವಾರ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ನಮಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಇನ್ನಾದರೂ ಎಚ್ಚೆತ್ತುಕೊಳ್ಳೋಣ.

■ ಎನ್. ಉದಯಕುಮಾರ್